

Pudler Jánosné A Margit-Szigeten Jövendőbeli Férjével És Egy Ismerőssel

A kép 1949-ben készült a Margit-szigeten, amikor a férjem még udvarolt nekem. Balról jobbra: én, a férjem és egy kolléganője. Azért van egyenruhában, mert behívták valami tartalékos tiszti iskolára, pár hónapra. Hadnagyként szerelt le, de aztán többet soha nem volt katona.

A férjem 1921-ben született, 1939-ben érettségizett, és utána elvégezte az Iparművészeti Főiskolán a textiltervező szakot. 1942-ben elvitték munkaszolgálatra. Végig kint volt Ukrajnában. Amikor 1945-ben hazajött, megnősült, elvette a régi szerelmét, de 1949-ben elvált. Gyerekük nem volt. Úgy volt keresztény a lány, hogy az anyja zsidó volt, az apja birodalmi német. Nagyon vallásos evangélikus nevelést kapott. Birodalmi német útlevele volt a háború alatt, és azzal járt a férjemet látogatni, még Ukrajnába is. Gerti külkereskedelmi levelező volt, mert sok nyelven tudott. Volt egy bátyja, aki kiment Ausztráliába, és akkor Gerti is úgy gondolta, hogy ezt a kommunista rezsimet ő nem bírja, menjenek ki ők is Ausztráliába. A férjem imádta a szüleit, és tudta, milyen gondban vannak a húgával, azt mondta, hogy szó sem lehet róla. És akkor a felesége az ő tudta nélkül szerzett neki egy kiutazási engedélyt. Ettől nagyon felháborodott, összevesztek, és elváltak. Gerti aztán 1956-ben a szüleivel együtt ki is ment Ausztráliába.

A férjemmel úgy ismerkedtünk meg, hogy én a Hegedűs Gyula utca 22-ben laktam, ő a 20/b-ben. Szóval egymás mellett laktunk, a bátyám volt jóban velük, egyidősek voltak. Együtt jártunk a körzeti pártszervezetbe, ott ismerkedtünk meg. Az ismeretségből szerelem lett, elvett feleségül. Attól kezdve az életem sokkal boldogabb volt. Olyan pótszülőket kaptam az ő szülei személyében, hogy csodálatosabbat elképzelni nem lehetett volna. Igyekeztek pótolni az én korán elvesztett szüleimet.